

Nádas István Iskolai Kiránduláson

Ez Budapesten van, a Péter fiam lehetett olyan 7-8 éves, tehát olyan 1952-ben lehetett. Iskolai kirándulás volt, és a szülőknek csináltak ilyen vicces zsákbafutást. A Hármashatárhegy oldalában volt ez a kirándulás. Nem ment az összes szülő ilyenkor, csak akinek kedve volt. Az én feleségem nagyon jó viszonyt ápolt a fiam tanítónőjével, nagyon jól összebarátkoztak, többször eljött hozzánk baráti látogatásra, és mondta, hogy menjünk el mi is a kirándulásra. Más szülők is jöttek.

A Hermina úti általános iskolába járt a Péter. A feleségem az általános iskolában eléggé intenzíven részt vett a szülői munkaközösségben. Hogy mit csinált, azt nem tudom, de tagja volt a szülői munkaközösségnek.

A feleségem nem dolgozott, közel laktunk, közel volt az iskola, úgyhogy amíg kicsik voltak a gyerekek, addig értük ment és hazahozta őket, később már egyedül jöttek. Soha nem voltak napköziben. A feleségem könnyedén barátkozott korabeli asszonyokkal, akik hasonlóak voltak, a közelünkben is volt egy-két olyan asszony, akinek a gyereke az én gyerekeim osztálytársa volt. A gyerekek, osztálytársak nagyon szerettek idejönni, mert zsíros kenyeret kaptak. A feleségem pecsenyészíros kenyeret csinált, és annak óriási sikere volt.

Hétvégén általában pihenés volt, legfőljebb rokoni vagy baráti találkozás. Az öcsémekhez mentünk vagy ők jöttek. De ebből sem csináltunk túl gyakori találkozásokat. Itt a közvetlen szomszédom, egy idősebb házaspár, és az a férfi, akinek a gyárában dolgoztam, az Univerzit gyárban, is itt lakott a közelben. Nagyon jó viszonyban voltunk, és a felesége is nagyon jóban volt az én feleségemmel, meg ezzel a szomszédasszonnyal; a két férfi meg nagyon szeretett kártyázni, én is. Amikor együtt voltunk, hármasban egy-két órát ultiztunk, míg az asszonyok trécseltek. A feleségem halálával megszűnt ez a társaság. Énnekem olyan nagyon nagy kedvem nem volt a kártyához, hogy azért én találkozzam velük, a korkülönbség is olyan volt, hogy inkább a gyerekeimmel meg az unokáimmal voltam a hétvégeken csak.

A zsidó ünnepeket megünnepeltük, a feleségem elment templomba, én úgy emlékszem, én is elmentem még ővele Kol Nidrére [Jom Kipur előestéjén] meg Ros Hásáná este, ő még napközben is ment [Jom Kipurkor]. Én, napközben nem, én bementem dolgozni, de ő elment. Amikor a fiam meg a lányom kicsi volt, a Thököly úti imaházba azért elmentünk a feleségemmel együtt, és őket is elvittük. Karácsonyt is ünnepeltünk. Nem egyházilag, csak karácsonyfa volt és ajándékozás. Mindig vettünk a gyerekek miatt egy kis karácsonyfát, és ott volt alatta az ajándék.